

Rapport

Datum: 13 april 2005

Rapportnummer: 2005/114

KLACHT

Verzoeker klaagt er over dat ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost tijdens zijn verblijf op het politiebureau te Eindhoven in verband met zijn aanhouding op 23 augustus 2003

niet hebben gereageerd op zijn diverse oproepen vanuit het ophoudlokaal;

hem een consult door een arts hebben ontzegd;

hem telefonisch contact met zijn familie hebben ontzegd;

twee briefjes van 100 euro hebben laten verdwijnen uit zijn portemonnee;

hem niet binnen de wettelijk gestelde termijn hebben voorgeleid aan hulpofficier van justitie Di.

BEOORDELING

Algemeen

Op zaterdagochtend 23 augustus 2003 werd verzoeker aangehouden op verdenking van overtreding van de artikelen 285 en 285b van het Wetboek van Strafrecht (bedreiging en belaging; zie Achtergrond, onder 1.). Verzoeker werd overgebracht naar het politiebureau, alwaar hij werd ingesloten in een ophoudlokaal.

Kort na zijn insluiting werd verzoeker voorgeleid aan hulpofficier van justitie Z., die hem aangaf dat hij zou worden opgehouden voor de duur van ten hoogste zes uur.

In de loop van de middag werd verzoeker door twee arrestantenverzorgers uit het ophoudlokaal gehaald en overgebracht naar de zogenaamde intake. Daar werden de bij verzoeker aangetroffen eigendommen op een formulier genoteerd, dat verzoeker ondertekende. Daarna werd verzoeker ingesloten in een cel bij de arrestantenzorg.

Na 16:00 uur werd verzoeker op de luchtplaats toegelaten, waar hij werd bezocht door hulpofficier van justitie Di., die hem een bevel tot inverzekeringstelling overhandigde.

Op maandag 25 augustus 2003, omstreeks 10:45 uur, werd verzoeker in vrijheid gesteld.

I. Ten aanzien van het niet reageren op oproepen uit het ophoudlokaal

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat niet is gereageerd op zijn diverse oproepen vanuit het ophoudlokaal. Verzoeker heeft aangegeven dat hij enkele uren na zijn

insluiting gebruik wilde maken van het toilet. Verzoeker had verschillende malen op de intercom gedrukt, maar kreeg geen response. Uiteindelijk heeft hij noodgedwongen in een hoek van het ophoudlokaal geplast en vervolgens zo'n twee uur in zijn eigen urinelucht gezeten, aldus verzoeker in zijn brief aan de Nationale ombudsman.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De korpsbeheerder heeft aangegeven dat een persoon die is ingesloten in één van de ophoudlokalen beschikt over een belletje dat overgaat in de dichtbijgelegen agentenwacht. Volgens de korpsbeheerder is deze agentenwacht slechts bij zeer hoge uitzondering onbemand en dan nog voor slechts zeer korte tijd, zeker wanneer iemand is ingesloten in een ophoudlokaal. De op 23 augustus 2003 dienstdoende dagcoördinator, die eveneens betrokken was bij de insluiting van verzoeker in het ophoudlokaal, was gedurende de tijd dat verzoeker was ingesloten, bij voortduring aanwezig op zijn werkplek in de agentenwacht. Deze dagcoördinator herinnert zich niet dat er gedurende verzoekers insluiting in het ophoudlokaal diverse malen is gebeld. Volgens deze dagcoördinator wordt er steeds gereageerd op een belletje uit een van de ophoudlokalen. Mogelijk dat een ingeslotene vanwege omstandigheden iets langer moet wachten voordat op zijn bellen wordt gereageerd, maar dat kan nimmer zo lang zijn dat iemand genoodzaakt is in het ophoudlokaal te urineren, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

3. Om te beginnen stelt de Nationale ombudsman vast dat op grond van de stukken voldoende aannemelijk is geworden dat verzoeker in het ophoudlokaal heeft geürineerd. Niet is vast te stellen op welk tijdstip dit zou zijn gebeurd.

4. Bestuursorganen dienen burgers als mens te respecteren en hen beleefd te behandelen. Het vereiste van correcte bejegening brengt met zich mee dat de politie de omstandigheden moet creëren waarin de gezondheid en het welbevinden van personen die zijn ingesloten onder meer op het vlak van hygiëne, voeding, medische zorg en veiligheid moet zijn gewaarborgd.

5. In dit verband bepaalt artikel 15 van het Besluit beheer regionale politiekorpsen (zie Achtergrond, onder 2.) dat de korpsbeheerder voorzieningen treft opdat de ingeslotene in ieder geval beschikt over sanitair.

6. Vast is komen te staan dat verzoeker gedurende zijn verblijf in de ophoudkamer over een knop heeft beschikt, die bij het indrukken hiervan een belsignaal afgeeft in de agentenwacht. De korpsbeheerder heeft aangegeven dat er steeds wordt gereageerd op een belletje uit één van de ophoudlokalen en dat de betrokken dagcoördinator gedurende verzoekers insluiting bij voortduring aanwezig was op de agentenwacht. Uit de stukken is naar voren gekomen dat de betrokken dagcoördinator zich niet kan herinneren dat verzoeker vele malen op de knop zou hebben gedrukt. Volgens de betrokken dagcoördinator gaat hij, wanneer het belletje klinkt, altijd kijken wat er aan de hand is.

Verzoeker heeft echter aangegeven dat hij bij voortduring heeft gebeld, maar dat er niet werd gereageerd, waardoor hij genoodzaakt was in de ophoudkamer te urineren.

7. De lezingen van betrokkenen staan dan ook lijnrecht tegenover elkaar. Aangezien er in dit geval geen sprake is van feiten en omstandigheden op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere, onthoudt de Nationale ombudsman zich op dit punt van een oordeel.

II. Ten aanzien van het ontzeggen van een consult door een arts

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er voorts over dat hem een consult door een arts is ontzegd. Verzoeker heeft aangegeven dat hij tijdens zijn insluiting in het ophoudlokaal enkele malen tevergeefs om een arts en medicatie heeft verzocht. Verzoeker gebruikt volgens eigen zeggen driemaal daags 10 mg Diazepam in verband met nek- en rugklachten en - eveneens driemaal daags - 25 mg Oxazepam om "een draaglijker gevoelsleven te hebben". Volgens verzoeker hadden de aanwezige politieambtenaren aangegeven dat zij voor "die onzin" geen arts lieten komen. Bovendien hadden ze gezegd, aldus verzoeker, dat er geen arts zou komen omdat het weekend was. Ook later die middag, bij de arrestantenzorg, had verzoeker om een arts verzocht, maar ook daar hadden ze geen arts laten komen. Wel hadden ze enkele malen geprobeerd contact te krijgen met zijn vriendin. Toen dit niet lukte vroegen ze verzoeker om de sleutels van zijn huis af te geven, zodat ze de medicijnen zouden kunnen ophalen. Omstreeks 20:30 uur kreeg verzoeker te horen dat zijn vriendin zijn medicijnen zou komen brengen.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond en reageerde onder meer als volgt. Zaterdagochtend 23 augustus 2003 werd verzoeker om 10:45 uur ingesloten. Volgens de korpsbeheerder had verzoeker 's ochtends thuis zijn medicijnen ingenomen. Gedurende de insluiting werden de eerste medicijnen om 21:37 uur verstrekt, nadat ze om 21:24 uur aan het bureau waren afgegeven. De korpsbeheerder concludeerde dat er tussen de tijdstippen van aanhouding en verstrekking van de medicijnen een tijd ligt van bijna elf uren waarover verzoeker zich beklagt. Dit beklag leek de korpsbeheerder echter niet redelijk, aangezien verzoeker de volgende dag om 10:08 uur en om 21:13 uur zijn medicijnen verstrekt heeft gekregen en zich daarover niet heeft beklagd.

3. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder gaf verzoeker te kennen dat hij op de bewuste zondag 24 augustus 2003 wel degelijk driemaal zijn medicijnen verstrekt heeft gekregen. Volgens verzoeker werden zijn medicijnen hem die dag na iedere maaltijd verstrekt.

4. Tijdens het onderzoek stelde de Nationale ombudsman de korpsbeheerder onder meer de vraag of verzoeker gedurende zijn verblijf in de ophoudkamer al dan niet om een arts

heeft verzocht. In reactie hierop gaf de korpsbeheerder te kennen dat hiervan geen sprake is geweest. Geen van de betrokken ambtenaren had hierover gesproken, aldus de korpsbeheerder.

5. Vast is komen te staan dat verzoeker om medicatie heeft verzocht. Dit blijkt uit het bij de stukken gevoegde consultformulier van 23 augustus 2003, waarin staat vermeld dat verzoeker om 15:51 uur, bij zijn insluiting in de cel bij de arrestantenzorg, om medicatie heeft gevraagd. Het betrof de medicijnen Diazepam en Oxazepam. Ook blijkt uit de stukken dat deze medicatie om 21:37 uur aan verzoeker is verstrekt. Op de vraag van de Nationale ombudsman waarom het, na het (geregistreerde) verzoek om medicatie, ruim 5½ uur heeft geduurd voordat verzoeker zijn medicatie ontving, reageerde de korpsbeheerder onder meer als volgt.

"D. had aangegeven zelf thuis medicijnen te hebben. Arrestantenzorg probeert altijd de medicijnen bij de arrestant te krijgen, simpelweg omdat anders een consultformulier moet worden ingevuld waarna de arts om 17:00 uur komt kijken of de medicijnen mogen worden verstrekt. In dit geval werd D. om 10:45 uur aangehouden en om 16:30 uur in verzekering gesteld. Vermoedelijk heeft vanaf dát moment arrestantenzorg aan de (beoogd) behandelend rechercheurs doorgegeven dat zij contact moesten leggen met het thuisfront van D. teneinde kleding, toiletartikelen en medicijnen op het bureau te krijgen."

6. Op de door de Nationale ombudsman gestelde vraag wat de te volgen procedure is wanneer er een consultformulier wordt ingevuld, reageerde de korpsbeheerder onder meer als volgt.

"Wanneer een arrestant om een arts verzoekt wordt een formulier uitgedraaid waarop zijn gegevens staan vermeld, inclusief de gegevens die hij of zij opgeeft over zijn medische toestand, de eventueel gebruikte of te gebruiken medicijnen en de lichamelijke klachten. Dit formulier wordt gelegd bij de "deskoffice". Elke werkdag komt er een arts ter plaatse voor spreekuur, om 17:00 uur. De arrestant kan dan tijdens dit spreekuur een arts bezoeken. Zijn de klachten echter op een bepaald moment zodanig dat naar inzicht van de arrestantenverzorgers het spreekuur niet kan worden afgewacht, dan wordt door hen een arts gebeld die ter plaatse komt.

In het weekend is er geen spreekuur. Wanneer een arrestant dan om een arts verzoekt wordt deze gebeld, tenzij het overduidelijk is dat de arrestant geen arts nodig heeft. Indien een arts gebeld wordt komt deze altijd ter plaatse. Ook bestaat de mogelijkheid dat een telefonisch consult plaatsvindt, waarna de arts aangeeft dat aan de betrokkenen medicijnen mogen worden gegeven ter behandeling van zijn klachten van dat moment. Deze medicijnen zijn op voorraad bij arrestantenzorg."

7. Uit de bij de stukken gevoegde rapportage van klachtonderzoeker M. blijkt dat één van de betrokken arrestantenverzorgers, C., zich kon herinneren dat verzoeker om een arts

heeft gevraagd. C. had tegenover M. onder meer het volgende verklaard.

"Ik herinner me dat de betreffende persoon (verzoeker; N.o.) aan ons om een arts vroeg en dat hij medicijnen moest hebben. Ik heb hem toen gevraagd waarom hij een arts nodig had en hij zei toen dat hij zijn medicijnen moest hebben. Ik vroeg toen of hij die medicijnen thuis had liggen, waarop hij bevestigend antwoordde. Ik vroeg hem toen of hij iemand had die de medicijnen kon brengen, waarop hij vroeg of hij dan zelf even kon bellen. Hierop antwoorden wij standaard dat bellen alleen kan met toestemming van de betrokken rechercheurs. Toen zei de man zoiets als "dan heb ik niemand en zorgen jullie maar dat er een dokter komt". Een dokter kost ons ongeveer 200 euro per consult in het weekend en wij proberen altijd de medicijnen die iemand thuis heeft op het bureau te krijgen."

8. Arrestantenverzorger W. verklaarde tegenover klachtonderzoeker M. onder meer het volgende.

"Als D. verklaart dat hij om 19:00 uur voor de zoveelste maal om een arts heeft gevraagd dan ontken ik dat beslist. Ik had dit beslist geweten en ik heb zeker niet tegen hem gezegd dat er geen arts zou komen. Als iemand aangeeft dat hij medicijnen gebruikt en een arts nodig heeft dan laten wij die arts ook komen, of we raadplegen hem telefonisch. Dit laatste is ook gebeurd. Op 23 augustus om 16:07 uur is door een van ons een consultformulier opgemaakt. Hiermee wordt de arts ingelicht als hij aan het bureau komt. In het weekend echter komt de arts niet, tenzij het dringend nodig is. Als een arrestant aangeeft dat hij medicijnen thuis heeft en die worden hier afgegeven dan krijgt hij die ook verstrekt, tenminste als ze op zijn naam staan en de datum is niet verlopen. In het andere geval moet er een arts geraadpleegd worden of ter plaatse komen. Voor D. is zondagmorgen een arts gebeld, om 9:45 uur. (...) Dit was een telefonisch consult over de medicatie van D. Het hele artsen verhaal van D. is totaal geen probleem geweest. Hij heeft zijn medicijnen gehad, zij het wat later dan misschien gebruikelijk, maar dat komt misschien omdat zijn vriendin de goederen wat laat heeft gebracht of omdat degene die hiervoor heeft gebeld, pas heeft gebeld toen bleek dat hij in verzekering werd gesteld."

Beoordeling

9. De Nationale ombudsman is van oordeel dat op grond van de stukken voldoende aannemelijk is geworden dat verzoeker bij de arrestantenzorg, waar hij rond 15:30 uur arriveerde, om medicijnen heeft gevraagd, bij gebreke waarvan hij een arts verlangde.

10. Zoals aangegeven onder I.4. brengt het vereiste van correcte bejegening met zich mee dat de politie de omstandigheden moet creëren waarin de gezondheid en het welbevinden van ingeslotenen op onder meer het vlak van medische zorg moet zijn gewaarborgd. In dit verband bepaalt artikel 32, eerste lid van de Ambtsinstructie voor de politie, dat in het geval er aanwijzingen zijn dat een ingeslotene medische bijstand behoeft dan wel er bij deze persoon medicijnen zijn aangetroffen, de ambtenaar met de arts overlegt (zie

Achtergrond, onder 3.).

11. Deze bepaling is nader uitgewerkt in het Reglement arrestantenzorg van de politie Brabant Zuid-Oost (zie Achtergrond, onder 4.). Hierin staat vermeld dat overleg met een arts onder meer plaatsvindt in het geval een arrestant om medicijnen vraagt en/of in het geval een arrestant om een arts vraagt. Het Reglement geeft verder nog aan dat, wanneer een arrestant aangeeft bepaalde medicijnen te gebruiken, in eerste instantie zal worden getracht deze medicijnen te laten bezorgen door familie c.q. bekenden van de arrestant. Indien dit niet mogelijk is zal getracht worden deze medicijnen te bestellen via de huisarts van de arrestant, waarna de medicijnen bij zijn apotheek worden opgehaald. Indien dit niet mogelijk is zal de dienstdoende arts in kennis worden gesteld. Indien deze arts medicijnen voorschrijft, zullen deze medicijnen bij de apotheek worden besteld.

12. De Nationale ombudsman is van oordeel dat indien, zoals in dit geval, een arrestant om medicijnen vraagt, de politie zo spoedig mogelijk uitsluitel dient te verkrijgen over de noodzaak van toediening van deze medicijnen. Dit kan alleen middels het raadplegen van een arts. Immers, de politie is niet gekwalificeerd om zelfstandig te oordelen over de noodzaak van toediening van medicijnen. Het mag niet zo zijn dat de politie aan de arrestant de voor hem bestemde medicijnen niet of pas op een veel later tijdstip uitreikt. Ook dient te worden voorkomen dat de arrestant niet de juiste (hoeveelheid) medicijnen toegediend krijgt.

13. Dit betekent dan ook dat, in het geval de politie de medicijnen laat bezorgen door familie c.q. bekenden van de arrestant, er eerst overleg dient te zijn gevoerd met een arts. Dit overleg dient zo spoedig mogelijk plaats te vinden, om te voorkomen dat de arrestant zijn medicijnen te laat toegediend krijgt.

14. In dit geval heeft de politie, nadat verzoeker om zijn medicijnen had verzocht, een consultformulier opgemaakt. Uit informatie van de korpsbeheerder kan worden opgemaakt dat dit formulier bedoeld is voor de arts, die op het politiebureau spreekuur houdt. In het weekend vindt dit spreekuur echter niet plaats. In dat geval wordt telefonisch contact opgenomen met een arts. Uit de stukken kan echter niet worden opgemaakt dat in het geval van verzoeker (telefonisch) overleg met de arts heeft plaatsgevonden, alvorens verzoeker om 21:37 uur zijn medicijnen verstrekt kreeg. Uit een bij de stukken gevoegd artsformulier kan worden opgemaakt dat pas de volgende dag, om 9:45 uur, een arts is gewaarschuwd. Dit is niet in overeenstemming met het vereiste van correcte bejegening. Op grond van dit vereiste had de politie, na het verzoek om medicatie, ten spoedigste een arts dienen te raadplegen (en niet pas de volgende ochtend). Voorts was het niet juist dat de politie, zonder hierover overleg te voeren met een arts, verzoeker medicijnen heeft overhandigd.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van het ontzeggen van telefonisch contact

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er ook over dat de betrokken politieambtenaren hem telefonisch contact met zijn familie hebben ontzegd. Verzoeker heeft onder meer te kennen gegeven dat hij op zaterdagmiddag, tijdens zijn insluiting bij de arrestantenzorg, verschillende malen heeft verzocht of hij telefonisch contact mocht opnemen met zijn familie, maar dat hem dat niet werd toegestaan. De betrokken arrestantenverzorgers verwezen hem naar de rechercheurs die zijn zaak zouden behandelen. Er meldde zich echter pas op zondagochtend, omstreeks 11:00 uur, een rechercheur bij hem, aldus verzoeker.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De korpsbeheerder gaf onder meer te kennen dat een aangehouden en/of ingesloten verdachte niet vrijelijk mag of kan beschikken over een telefoonaansluiting. Hij of zij kan, in overleg met de betrokken politieambtenaren, familie of kennissen op de hoogte brengen van zijn of haar situatie. Veelal zal het verstrekken van deze informatie geschieden door tussenkomst van een politieambtenaar om te voorkomen dat door een persoonlijk contact van de ingeslotene met derden een onderzoek bemoeilijkt zou kunnen worden. Ook in het geval van verzoeker is door een betrokken ambtenaar contact opgenomen met zijn vriendin, aldus de korpsbeheerder.

3. Vast is komen te staan dat de politie in contact is getreden met de vriendin van verzoeker. Op de vraag van de Nationale ombudsman op welk tijdstip (en door wie) dit contact tot stand is gekomen, heeft de korpsbeheerder te kennen gegeven dat dit niet meer is te achterhalen. De Nationale ombudsman stelt vast dat hieromtrent niets in de stukken is vastgelegd. In het kader van het vorige klachtonderdeel (zie hierboven, onder II.5.) heeft de korpsbeheerder aangegeven dat er vermoedelijk vanaf 16:30 uur, het moment van inverzekeringstelling, door de arrestantenzorg aan de (beoogd) behandelend rechercheurs is doorgegeven dat zij contact moesten leggen met het thuisfront van verzoeker. Verzoeker heeft aangegeven dat hij van zijn vriendin had vernomen dat zij omstreeks 20:00 uur een telefoontje van de politie had ontvangen.

Beoordeling

4. Het vereiste van correcte bejegening brengt eveneens met zich mee dat een politieambtenaar een verzoek van een ingeslotene om zijn naasten over zijn insluiting in te lichten, dient te honoreren voorzover de omstandigheden dit toelaten. In dit verband bepaalt artikel 27 van de Ambtsinstructie (zie Achtergrond onder 3.) dat een politieambtenaar een familielid of een huisgenoot van een ingeslotene zo spoedig mogelijk op de hoogte dient te stellen van de insluiting. In het geval de ingeslotene minderjarig is, doet hij dit uit eigen beweging, indien de ingeslotene meerderjarig is, doet hij dit slechts op

verzoek van de ingeslotene.

5. Op grond van het voorgaande, in het bijzonder de inhoud van artikel 27 van de Ambtsinstructie, heeft de Nationale ombudsman er begrip voor dat de politie verzoeker geen toestemming heeft gegeven om naar huis te bellen.

In zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

6. Nu het hier een meerderjarige ingeslotene betreft diende de politie ingevolge de Ambtsinstructie, na een daartoe strekkend verzoek van verzoeker, zo spoedig mogelijk contact op te nemen met een familielid of een huisgenoot om deze op de hoogte te stellen van de insluiting. Vast staat dat de politie met de vriendin van verzoeker contact heeft opgenomen. Zij kwam omstreeks 21:30 uur langs op het politiebureau. Of de politie haar, conform artikel 27 van de Ambtsinstructie, "zo spoedig mogelijk" op de hoogte heeft gesteld, is niet meer exact vast te stellen. Verzoeker heeft aangegeven dat hij aan de betrokken arrestantenverzorgers (waarmee hij omstreeks 15:30 uur in contact kwam) heeft verzocht of hij telefonisch contact mocht opnemen met zijn familie. De korpsbeheerder heeft aangegeven dat de betrokken ambtenaren vermoedelijk omstreeks 16:30 uur zijn gaan bellen met het thuisfront. Volgens verzoeker heeft zijn vriendin omstreeks 20:00 uur een telefoontje van de politie ontvangen. De mogelijkheid bestaat dat de politieambtenaren, ondanks hun pogingen hiertoe, niet direct contact met de vriendin van verzoeker konden krijgen waardoor zij pas rond 20:00 uur werd bereikt. Dit lijkt aannemelijk nu verzoeker heeft aangegeven dat de betrokken ambtenaren van de arrestantenzorg enkele malen hebben geprobeerd contact te krijgen met zijn vriendin (zie hierboven, onder II.1.).

7. De Nationale ombudsman ziet, alles overziend, geen reden om aan te nemen dat de betrokken ambtenaren hierbij niet in overeenstemming met het vereiste van correcte bejegening zouden hebben gehandeld.

Ook in zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

IV. Ten aanzien van de verdwijning van 200 euro

Bevindingen

1. Tevens klaagt verzoeker erover dat de politie twee briefjes van 100 euro heeft doen verdwijnen uit zijn portemonnee. Verzoeker heeft onder meer te kennen gegeven dat hij direct na zijn aanhouding (alvorens hij werd ingesloten in de ophoudkamer) een deel van zijn persoonlijke spullen -waaronder zijn portemonnee- in een locker moest leggen. Toen verzoeker later die dag werd overgebracht naar de intake, werd door de aldaar aanwezige arrestantenverzorgers de inhoud van zijn portemonnee bekeken. Het viel verzoeker toen meteen op dat hij twee briefjes van 100 euro miste. De betrokken arrestantenverzorgers

gaven verzoeker te kennen dat hij dit maar moest opnemen met de rechercheurs die zijn zaak zouden afhandelen. Verzoeker mocht de vermissing niet melden op het fouilleringsformulier want, zo zeiden de betrokken arrestantenverzorgers, op dit formulier diende hij alleen aan te geven wat hij op dat moment in zijn portemonnee had, aldus verzoeker in zijn brief aan de Nationale ombudsman.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De korpsbeheerder reageerde onder meer als volgt. Op 23 augustus 2004 omstreeks 15:28 uur werd verzoeker door twee arrestantenbewaarders uit het ophoudlokaal naar de intake overgebracht. Aldaar werd in zijn bijzijn exact vastgesteld welke goederen tot zijn foullering behoorden. Deze goederen werden ingevoerd in de computer. Hierbij was ook de geldelijke inhoud van de portemonnee geteld en vastgelegd. Dit betrof een bedrag van 396,07 euro. Verzoeker heeft vervolgens om 15:31 uur het opgemaakte fouilleringsformulier ondertekend. Volgens de korpsbeheerder is uit de met de betrokken arrestantenbewaarders gevoerde gesprekken gebleken dat verzoeker, op het moment van het vaststellen van de inhoud van zijn foullering, op geen enkele wijze duidelijk heeft gemaakt dat er twee briefjes van 100 euro uit zijn portemonnee zouden zijn verdwenen. Zou dit door verzoeker zijn gemeld, dan was die vermelding op het door verzoeker ondertekende formulier ingevuld, aldus de korpsbeheerder. Beide arrestantenbewaarders verklaarden echter dat er tijdens de gehele insluitingsprocedure, waarbij de feitelijke insluiting plaatsvond bij de arrestantenzorg om 15:51 uur, in het geheel niet is gesproken over twee briefjes van 100 euro. Pas op 24 augustus 2003, tijdens het verhoor van verzoeker, werd bij de politie bekend dat verzoeker twee briefjes van 100 euro uit zijn portemonnee miste. De korpsbeheerder acht het, gezien het vorenstaande, niet aannemelijk dat de briefjes ten tijde van de aanhouding in verzoekers portemonnee aanwezig waren.

3. Op grond van de stukken is komen vast te staan dat verzoeker, alvorens hij werd ingesloten in de ophoudkamer, een deel van zijn persoonlijke spullen, waaronder zijn portemonnee, in een stalen locker heeft moeten leggen. De deur van deze locker werd door een politieambtenaar op slot gedaan en de sleutel van de lockerdeur werd aan de buitenkant van de ophoudkamerdeur opgehangen. Pas na overbrenging van verzoeker naar de arrestantenzorg (ruim 4 uur later) zijn de persoonlijke eigendommen van verzoeker, waaronder de inhoud van de portemonnee, geregistreerd op een zogenaamd fouilleringsformulier. Uit de stukken blijkt dat op dit formulier, onder het kopje "geld bij binnenkomst", een bedrag van 396,07 euro staat vermeld. Bij het kopje "geld bij ontslag" staat eveneens een bedrag van 396,07 euro vermeld. Het formulier is tweemaal door verzoeker getekend; bij binnenkomst en bij ontslag.

Beoordeling

4. Op grond van het eerder genoemde vereiste van correcte bejegening heeft de politie een zorgverplichting ten aanzien van een ingeslotene en diens ingenomen goederen. Een

zorgvuldige registratie maakt deel uit van deze zorgplicht. Op basis van artikel 30 van de Ambtsinstructie (zie Achtergrond, onder 3.) dient een politieambtenaar nauwkeurig aantekening te maken van alle voorwerpen en kledingstukken die bij de insluiting in bewaring worden genomen. De ingeslotene en de politieambtenaar ondertekenen deze aantekening, waarna de ingeslotene hiervan een afschrift ontvangt.

5. Deze bepaling is nader uitgewerkt in het Reglement arrestantenzorg van de politie Brabant Zuid-Oost (zie Achtergrond, onder 4.). Op grond van dit Reglement vindt, voordat een arrestant wordt ingesloten, een insluitingsfouillering plaats om voorwerpen voor het onderzoek veilig te stellen, in beslag te nemen en een bewijs van ontvangst uit te reiken. Geld wordt in aanwezigheid van de arrestant geteld en het bedrag evenals de waardevolle goederen worden op de insluitingslijst vermeld. De arrestant tekent voor (tijdelijke) afgifte op de insluitingslijst. Indien de arrestant weigert te tekenen wordt de reden hiervan op de insluitingslijst vermeld. Ingenomen eigendommen van de arrestant worden door de arrestantenverzorgers opgeborgen in daarvoor bestemde kasten. Waardevolle voorwerpen, zoals geld deponeert de arrestantenverzorger in een daarvoor bestemde kluis.

6. Vast staat dat in dit geval een registratie van de eigendommen van verzoeker heeft plaatsgevonden en dat hiertoe een fouilleringsformulier (vergelijkbaar met een insluitingsformulier; N.o.) is ingevuld dat door beide partijen is ondertekend. Deze registratie vond echter pas plaats nadat verzoeker al enkele uren in een ophoudkamer had doorgebracht. Bij insluiting in deze ophoudkamer had verzoeker onder meer zijn portemonnee in een stalen locker moeten leggen. De inhoud van de portemonnee was toen niet geteld, noch geregistreerd. Artikel 1, vierde lid van de Ambtsinstructie (zie Achtergrond, onder 3.) geeft echter aan dat in de Ambtsinstructie onder ingeslotene wordt verstaan "degene die rechtens van zijn vrijheid is beroofd". Dit betekent dat verzoeker, op het moment van insluiting in het ophoudlokaal, ingeslotene was in de zin van de Ambtsinstructie en er ten aanzien van zijn eigendommen conform artikel 28 t/m 30 van de Ambtsinstructie een nauwkeurige en zorgvuldige registratie had dienen plaats te vinden. Dit is (op dat moment) niet gebeurd. De Nationale ombudsman is van mening dat de politie in zoverre is tekortgeschoten in haar zorgverplichting.

7. In zijn algemeenheid is het zo dat wanneer een ingeslotene claimt dat hij bepaalde ingenomen goederen mist, de politie daar in beginsel verantwoordelijk voor is, zeker wanneer de politie niet de vereiste zorgvuldigheid heeft betracht ten aanzien van de ingenomen goederen. Eventuele schade behoort dan voor risico van de politie te komen. Echter, in dit geval heeft verzoeker, het (bij de arrestantenzorg) opgemaakte fouilleringsformulier van zijn handtekening voorzien. De Nationale ombudsman is van oordeel dat in het geval een arrestant het fouilleringsformulier ondertekent, hij, door zijn handtekening te plaatsen, kenbaar heeft gemaakt dat de lijst alle goederen behelst die hij tijdens zijn aanhouding in zijn bezit heeft gehad. Verzoeker heeft zowel bij arrestantenzorg, als bij zijn vrijlating het fouilleringsformulier voorzien van zijn handtekening. De Nationale

ombudsman is van oordeel dat verzoeker hiermee heeft aangegeven dat hij alle bij zijn insluiting afgegeven goederen heeft terugontvangen. Op de fouilleringslijst wordt zowel bij insluiting in de cel, als bij vrijlating een geldbedrag van 396, 07 euro vermeld. Het is daarom niet aannemelijk dat verzoeker bij zijn aanhouding in het bezit is geweest van een extra 200 euro.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

V. Ten aanzien van de overschrijding van de wettelijke termijn

Bevindingen

1. Tenslotte klaagt verzoeker erover dat hij niet binnen de wettelijk gestelde termijn van zes uur voor verhoor ter inverzekeringstelling is voorgeleid aan hulpofficier van justitie Di. Verzoeker heeft aangegeven dat hij om 10:30 uur werd voorgeleid aan hulpofficier van justitie Z. Verzoeker weet dit nog goed omdat hij Z. ten tijde van de voorgeleiding de tijd had gevraagd. Volgens verzoeker werd hij om 16:35 uur door de arrestantenzorg naar boven gebracht. Boven aangekomen vroeg hij de betrokken arrestantenverzorgers hoe laat het was. Het was toen 16:40 uur, aldus verzoeker. Na enige formaliteiten werd hij, omstreeks 17:00 uur, op de luchtplaats gezet. Daar werden hem reeds opgemaakte en ondertekende formulieren van voorgeleiding en in verzekeringstelling in de hand gedrukt door hulpofficier van justitie Di. De termijn van zes uur was op dat moment ruimschoots verstreken, aldus verzoeker.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond en reageerde onder meer als volgt. Uit de stukken komt naar voren dat verzoeker om 15:31 uur heeft getekend voor zijn foullering, vóórdat hij door de arrestantenzorg naar de zesde verdieping werd gebracht voor verdere insluiting. Uit het insluitingsformulier blijkt dat hij daadwerkelijk om 15:51 uur werd ingesloten bij de arrestantenzorg en dat hij om 16:05 uur op de luchtplaats was toegelaten. Omstreeks 17:06 uur bevond verzoeker zich in zijn cel, alwaar hij avondeten kreeg aangeboden. De korpsbeheerder acht de verklaring van hulpofficier van justitie Di., dat hij verzoeker ter voorgeleiding om 16:20 uur op de luchtplaats sprak, gelet op het vermelde tijdstip van toelating op de luchtplaats om 16:05 uur alleszins aannemelijk. Het aansluitend opmaken van het bevel tot inverzekeringstelling bestaat uit het invullen een computer-imprimé waarvoor een ervaren hulpofficier, zoals in dit geval, ongeveer vijf tot tien minuten nodig heeft. Derhalve is het daarop vermelde tijdstip van inverzekeringstelling, 16:30 uur, eveneens alleszins aannemelijk. Dit tijdstip ligt 15 minuten voor het verstrijken van de termijn van aanhouding van zes uren, te weten 16:45 uur, aldus de korpsbeheerder.

3. Uit de rapportage van klachtonderzoeker M. blijkt dat hulpofficier Di. tegenover M. onder meer het volgende heeft aangegeven. Volgens Di. heeft hij zich op de luchtplaats aan verzoeker voorgesteld. Vervolgens heeft hij verzoeker het standaardverhaal verteld dat hij

altijd verteld aan in verzekering te stellen personen, heeft hij verzoeker aangegeven dat hij niet behoefde te antwoorden, heeft hij hem verteld waarvan hij werd verdacht, dat hij door Di. in verzekering zou worden gesteld, dat hij een piketadvocaat in kennis zou stellen (tenzij verzoeker zelf een advocaat wilde aanstellen) en dat hij de reclassering zou berichten van zijn insluiting. Verzoeker heeft daarop volgens Di., iets in de geest van "ik heb niemand gestalkt" geantwoord. Vervolgens is Di. naar een kantoorruimte bij de arrestantenzorg gegaan en heeft hij daar de papieren voor de inverzekeringstelling in orde gemaakt.

4. Uit de stukken komt onder meer het volgende naar voren. Het proces-verbaal van bevindingen van politieambtenaar V. vermeldt dat er op 23 augustus 2003 omstreeks 10:40 uur bij het service centrum van de politie een melding binnenkwam van een man die aangaf dat hij werd gevolgd en bedreigd. Hierop is V. ter plaatse gegaan en heeft hij verzoeker op grond van de verdenking van belaging en bedreiging aangehouden. In het proces-verbaal van aanhouding, op ambtseed opgemaakt door V., staat als tijdstip van de aanhouding 10:45 uur vermeld. Volgens ditzelfde proces-verbaal is verzoeker om 11:30 uur voorgeleid aan hulpofficier van justitie Z.

Verder blijkt uit de stukken dat verzoeker om 15:31 uur het fouilleringsformulier tekende en om 15:51 uur werd ingesloten bij de arrestantenzorg. Om 16:05 uur kwam verzoeker aan op de 6e verdieping. In het door hulpofficier van justitie Di. op ambtseed opgemaakte proces-verbaal van verhoor voor inverzekeringstelling staat vermeld dat verzoeker 16:20 uur aan Di. werd voorgeleid. In het terzake door Di. op ambtseed opgemaakte bevel tot inverzekeringstelling, staat vermeld dat verzoeker, na om 16:20 uur te zijn voorgeleid aan Di., om 16:30 uur in verzekering werd gesteld. Om 17:06 uur werd verzoeker zijn avondeten verstrekt.

Beoordeling

5. De Nationale ombudsman heeft alle stukken overziend geen reden om te twijfelen aan de geregistreerde tijdstippen van aanhouding en voorgeleiding aan beide hulpofficieren, noch om te twijfelen aan het tijdstip van inverzekeringstelling door hulpofficier Di., temeer omdat deze zijn neergelegd in op ambtsbelofte, dan wel ambtseed, opgemaakte processen-verbaal. Voorts acht de Nationale ombudsman het gelet op de in het proces-verbaal van verhoor voor inverzekeringstelling opgenomen verklaring van verzoeker, niet aannemelijk dat dit proces-verbaal op voorhand zou zijn opgemaakt. Dit betekent dan ook dat de Nationale ombudsman er van uitgaat dat verzoeker om 10:45 uur is aangehouden, om 16:20 uur aan Di. is voorgeleid en om 16:30 uur in verzekering is gesteld.

6. Het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming houdt voor bestuursorganen in dat zij buiten de bij of krachtens de wet bepaalde gevallen niemand zijn vrijheid mogen ontnemen.

7. In artikel 57, eerste lid van het Wetboek van Strafvordering (Sv) staat vermeld dat de (hulp)officier van justitie voor wie de verdachte wordt geleid, na hem te hebben verhoord, in het belang van het onderzoek, kan bevelen dat hij tijdens het onderzoek ter beschikking van justitie zal blijven en daarvoor op een in het bevel aangeduide plaats in verzekering kan worden gesteld. Artikel 61, eerste lid Sv bepaalt dat de verdachte, indien hij niet overeenkomstig artikel 57 Sv in verzekering wordt gesteld, noch overeenkomstig artikel 60 Sv voor de rechter-commissaris wordt geleid, na te zijn verhoord dadelijk in vrijheid wordt gesteld, tenzij hij op bevel van de (hulp)officier van justitie voor wie de verdachte is geleid voor ten hoogste zes uren wordt opgehouden voor onderzoek. Tijdens het ophouden voor onderzoek wordt de verdachte gehoord (zie Achtergrond, onder 5.).

8. De Hoge Raad besliste in zijn arrest van 31 augustus 2004, NJ 2004, 590 (zie Achtergrond, onder 6.) dat de in het tweede lid van artikel 61 Sv bedoelde termijn aanvangt op het moment waarop de (hulp)officier van justitie beveelt dat de verdachte wordt opgehouden voor onderzoek conform genoemd artikel.

Uit de stukken blijkt dat verzoeker om 11:30 uur werd voorgeleid aan hulpofficier van justitie Z. op wiens bevel hij werd opgehouden voor een termijn van ten hoogste zes uur. Overeenkomstig genoemd arrest van de Hoge Raad ving op dat moment de in artikel 61, tweede lid bedoelde termijn aan. De termijn van zes uur verliep aldus om 17:30 uur. Nu de Nationale ombudsman voldoende aannemelijk acht dat verzoeker om 16:30 uur door hulpofficier van justitie Di. in verzekering is gesteld, is er in dit geval geen sprake geweest van een overschrijding van de in artikel 61 Sv genoemde termijn.

De onderzochte gedraging is dan ook behoorlijk.

CONCLUSIE

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost is

gegrond ten aanzien van:

- het niet consulteren van een arts, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening;

niet gegrond ten aanzien van:

- de ontzegging van telefonisch contact met de familie;
- de verdwijning van twee briefjes van 100 euro;
- de termijn van voorgeleiding;

Ten aanzien van het niet reageren op oproepen uit het oproeplokaal onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

ONDERZOEK

Op 23 maart 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer D. te Eindhoven met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost (de burgemeester van Eindhoven), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Verder zijn de betrokken ambtenaren in de gelegenheid gesteld om op de klacht te reageren.

Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 21 maart 2003, met bijlagen over de interne klachtprocedure bij het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 24 juni 2004.

Brief van het arrondissementsparket te 's-Hertogenbosch van 25 mei 2004.

Brief van verzoeker van 3 juli 2004.

Standpunt van de korpsbeheerder van 15 juli 2004 (ontvangen op 23 juli 2004), met bijlagen, waaronder een afschrift van de door klachtonderzoeker M. (naar aanleiding van het klachtonderzoek bij de politie) opgemaakte rapportage en alle op deze zaak betrekking hebbende mutatierapporten en processen-verbaal. Voor zijn standpunt verwees de korpsbeheerder naar zijn brief van 2 december 2003.

Reactie van verzoeker van 16 augustus 2004.

Reactie van de korpsbeheerder (op door de Nationale ombudsman bij brief van 2 november 2004 gestelde nadere vragen) van 13 december 2004.

Nadere reactie van verzoeker van 11 januari 2005.

BEVINDINGEN

Zie onder Beoordeling.

ACHTERGROND

1. Wetboek van Strafrecht

Artikel 285, eerste lid

"Bedreiging met openlijk geweld met verenigde krachten tegen personen of goederen, met geweld tegen een internationaal beschermd persoon of diens beschermde goederen, met enig misdrijf waardoor de algemene veiligheid van personen of goederen in gevaar wordt gebracht, met verkrachting, met feitelijke aanranding van de eerbaarheid, met enig misdrijf tegen het leven gericht, met gijzeling, met zware mishandeling of met brandstichting, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie."

Artikel 285b, eerste lid

"Hij die opzettelijk mondeling, door gebaren, bij geschrift of afbeelding zich jegens een persoon uit, kennelijk om diens vrijheid om naar waarheid of geweten ten overstaan van een rechter of ambtenaar een verklaring af te leggen te beïnvloeden, terwijl hij weet of ernstige reden heeft te vermoeden dat die verklaring zal worden afgelegd, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vierde categorie."

2. Besluit beheer regionale politiekorpsen

Artikel 15, eerste lid

"De korpsbeheerder treft voorzieningen opdat de ingeslotene in ieder geval beschikt over:

- a. slaapgelegenheid,
 - b. eten en drinken in overeenstemming met medische en levensbeschouwelijke of godsdienstige eisen,
 - c. sanitair,
 - d. de noodzakelijke medische zorg en
 - e. informatie over de gang van zaken in het politiecellencomplex."
3. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar

Artikel 26, eerste en tweede lid

"1. De ambtenaar handelt jegens de ingeslotene overeenkomstig het gestelde bij of krachtens artikel 15 van het Besluit beheer regionale politiekorpsen.

2. De ambtenaar registreert de gegevens die krachtens artikel 15, zesde lid, van het Besluit beheer regionale politiekorpsen zijn aangewezen."

Artikel 27, eerste lid

"Voor zover het bij of krachtens het Wetboek van Strafvordering bepaalde zich hiertegen niet verzet stelt de ambtenaar een familielid of een huisgenoot van een ingeslotene zo spoedig mogelijk op de hoogte van de insluiting. In het geval de ingeslotene minderjarig is, doet hij dit uit eigen beweging, indien de ingeslotene meerderjarig is, doet hij dit slechts op verzoek van de ingeslotene."

Artikel 28, eerste en tweede lid

"1. De ambtenaar onderzoekt de ingeslotene direct voorafgaand aan de insluiting op het politie- of brigadebureau, door het aftasten en doorzoeken van diens kleding op de aanwezigheid van voorwerpen die tijdens de insluiting een gevaar voor de veiligheid van de betrokkene of voor anderen kunnen vormen.

2. Bij het aantreffen van voorwerpen als bedoeld in het eerste lid, neemt de ambtenaar deze in bewaring."

Artikel 30, tweede en derde lid

"2. De ambtenaar tekent nauwkeurig alle voorwerpen en kledingstukken die hij in bewaring heeft genomen, op. Bij voorwerpen van een geringe omvang en waarde kan worden volstaan met een globale aanduiding.

3. Een afschrift van de aantekening, bedoeld in het tweede lid, wordt door de ingeslotene en de ambtenaar ondertekend en aan de ingeslotene overhandigd."

Artikel 32, eerste, tweede en derde lid

"1. In het geval er aanwijzingen zijn dat een ingeslotene medische bijstand behoeft dan wel er bij deze persoon medicijnen zijn aangetroffen, overlegt de ambtenaar met de arts. De ambtenaar overlegt eveneens met de arts indien de ingeslotene zelf om medische bijstand of medicijnen vraagt.

2. In het geval de ingeslotene vraagt om medische bijstand van zijn eigen arts, stelt de ambtenaar die arts daarvan op de hoogte.

3. In het geval de ingeslotene te kennen geeft geen medische hulp te willen hebben, terwijl er aanwijzingen zijn dat medische bijstand gewenst is, waarschuwt de ambtenaar de arts en deelt hij deze de houding van de ingeslotene mee."

4. Reglement arrestantenzorg cellencomplex regionaal hoofdbureau van de politie Brabant Zuid-Oost van 23 mei 2000

"VI Insluiting Arrestanten

Voor het insluiten van geïntoxiceerde arrestanten, suïcidaal of geestelijk gestoorde arrestanten is naast de hieronder vermelde algemeen geldende regelgeving, nadere regelgeving van kracht.

Algemeen

De beslissing of een arrestant moet worden ingesloten berust bij de hulpofficier van justitie. De hulpofficier van justitie die een besluit tot insluiting heeft genomen, stelt de deskofficier van zijn besluit op de hoogte of laat dit doen door één van de ambtenaren die de zaak behandelt. Middels een geautomatiseerd bericht in het BAM - systeem waarvoor de insluiting plaatsvindt en worden de voorgeschreven gegevens ingevoerd.

Van de ingeslotene kan met toestemming van een hulpofficier van justitie worden verlangd, dat deze zich ontkleedt wanneer de kleding een gevaar voor de veiligheid kan vormen. Indien de kleding van de ingeslotene naar het oordeel van een arts een gevaar voor de gezondheid kan vormen, kan van de ingeslotene worden verlangd, dat deze zich ontkleedt. In dergelijke gevallen wordt voor vervangende kleding gezorgd.

Twee arrestantenverzorgers halen de arrestant op om hem in te sluiten. Voordat de arrestant wordt ingesloten vindt de insluitingsfouillering plaats, door een arrestantenverzorgers van hetzelfde geslacht als degene die aan het onderzoek wordt onderworpen. De arrestantenverzorgers doet de insluitingsfouillering. Elke andere fouillering

geschiedt door een politieambtenaar. De ambtenaar die het onderzoek tegen de arrestant heeft, is bij de insluitingsfoullering aanwezig om eventueel voorwerpen voor het onderzoek veilig te stellen, in beslag te nemen en een bewijs van ontvangst uit te reiken. Geld wordt in aanwezigheid van de arrestant geteld en het bedrag evenals de waardevolle goederen wordt op de insluitingslijst vermeld. De arrestant tekent voor (tijdelijke) afgifte op de insluitingslijst. Indien de arrestant weigert te tekenen, wordt de reden hiervan door de arrestantenverzorger op de insluitingslijst vermeld. Ingenomen eigendommen van de arrestant worden door de arrestantenverzorgers opgeborgen in de daarvoor bestemde kasten. Waardevolle voorwerpen zoals sieraden, paspoorten e.d. en geld deponereert de arrestantenverzorger in de daarvoor bestemde kluis.

Goederen met een persoonsgebonden karakter zoals een bril, trouwring e.d. mogen in het bezit van de ingeslotene worden gelaten, tenzij daartegen uit oogpunt van veiligheid bezwaar bestaat.

Het onderdeel Arrestantenzorg is voor alle ingenomen voorwerpen verantwoordelijk m.u.v. die voorwerpen welke in beslag genomen zijn.

(...)

X MEDISCHE VERZORGING

De aangewezen functionaris belast met het toezicht op de gezondheidstoestand van de ingeslotenen is de chef Arrestantenzorg. Is deze niet aanwezig dan ligt het toezicht bij de groepschef arrestantenzorg en bij diens afwezigheid bij de arrestantenverzorger.

Overleg vindt plaats met een arts indien:

niet op zijn of haar naam staande medicijnen worden aangetroffen bij de foullering;

de arrestant om medicijnen vraagt;

de arrestant om een dokter vraagt of indien er aandoeningen worden geconstateerd;

er behoefte is aan medisch advies.

Voor niet spoedeisende zaken wordt tussen 16.00 uur en 17.00 uur spreekuur gehouden. Voor het wel of niet doorgaan hiervan neemt de dienstdoende arts vooraf contact op met de desk-officer. Wil de arrestant geen medische hulp en/of is hij niet gediend van eerste hulp van de politie, terwijl er toch aanwijzingen zijn, dat medische bijstand gewenst is, wordt een arts gewaarschuwd. Aan de arts wordt mededeling gedaan over de houding en toestand van de arrestant. Het is de verantwoordelijkheid van de arts om te bepalen wat er alsdan dient te gebeuren.

De arts wordt alle vrijheid gegeven om de ingeslotene ter plaatse te onderzoeken en te behandelen. Hiervoor is een compleet ingerichte onderzoekskamer beschikbaar.

De door de arts gegeven aanwijzingen worden vastgelegd in BAM. De aanwijzingen worden strikt opgevolgd door de arrestantenverzorgers.

Bij verplaatsing van de arrestant naar een andere locatie, worden de aanwezige medicijnen, verslagleggingen en andere gegevens die betrekking hebben op de medische verzorging meegegeven, zodat verdere behandeling door een arts elders zonder problemen kan plaatsvinden. Indien een arrestant in vrijheid wordt gesteld of overgebracht wordt naar een huis van bewaring krijgt de arrestant alleen zijn medicijnen mee. De medicijnen die beschikbaar waren gesteld door de politie en op kosten van de politie zijn aangeschaft blijven achter bij het onderdeel de arrestantenzorg.

De arrestantenverzorgers zal zelf zorgen, dat voorgeschreven medicijnen bij een apotheek worden besteld. Bestellen kan van maandag t/m vrijdag tussen 9.00 uur en 17.00 uur, waarna de medicijnen worden afgeleverd. In andere gevallen worden de medicijnen bij de apotheek opgehaald.

Indien een arrestant aangeeft bepaalde medicijnen te gebruiken zal in eerste instantie worden getracht deze medicijnen te laten bezorgen door familie c.q. bekenden van de arrestant. Indien dit niet mogelijk is zal getracht worden deze medicijnen te bestellen via de huisarts van de arrestant, waarna de medicijnen bij zijn apotheek worden opgehaald.

Indien dit niet mogelijk is zal de dienstdoende arts in kennis worden gesteld. Indien deze arts medicijnen voorschrijft, zullen deze medicijnen bij de apotheek worden besteld."

5. Wetboek van Strafvordering

Artikel 57

"1. De officier van justitie of de hulpofficier voor wie de verdachte wordt geleid, of die zelf de verdachte heeft aangehouden, kan, na hem verhoord te hebben, in het belang van het onderzoek bevelen dat hij tijdens het onderzoek ter beschikking van de justitie zal blijven en daarvoor op een in het bevel aangeduide plaats in verzekering zal worden gesteld.

2. De verdachte is bevoegd zich bij het verhoor door een raadsman te doen bijstaan. De raadsman wordt bij het verhoor in de gelegenheid gesteld de nodige opmerkingen te maken.

3. Van het verhoor wordt proces-verbaal opgemaakt door de officier of de hulpofficier die het bevel verleent. Dit proces-verbaal wordt bij de processtukken gevoegd.

4. De hulpofficier geeft van zijn bevel onverwijld kennis aan de officier van justitie.

5. Zodra het belang van het onderzoek dit toelaat, gelast de officier van justitie de invrijheidstelling van de verdachte."

Artikel 60

"De officier van justitie voor wien de verdachte wordt geleid of die zelf den verdachte heeft aangehouden, doet hem, ingeval hij diens bewaring noodig oordeelt, onverwijld geleiden voor den rechter-commissaris."

Artikel 61, eerste en tweede lid

"1. Indien de verdachte niet overeenkomstig artikel 57 in verzekering wordt gesteld, noch overeenkomstig artikel 60 voor de rechter-commissaris wordt geleid, wordt hij in vrijheid gesteld, tenzij hij op bevel van de officier van justitie of de hulpofficier voor wie de verdachte is geleid of die zelf de verdachte heeft aangehouden, voor ten hoogste zes uren wordt opgehouden voor onderzoek. Tijdens het ophouden voor onderzoek wordt de verdachte gehoord.

2. Indien de ophouding met het oog op het vaststellen van de identiteit plaatsvindt, kan ten aanzien van een verdachte ten aanzien van wie verdenking bestaat terzake van een strafbaar feit waarvoor geen voorlopige hechtenis is toegelaten de in het eerste lid genoemde termijn van zes uren, op bevel van de officier van justitie of de hulpofficier voor wie de verdachte is geleid of die zelf de verdachte heeft aangehouden, in het belang van het onderzoek eenmaal met ten hoogste zes uren worden verlengd."

6. Hoge Raad 31 augustus 2004, NJ 2004, 590 (voor zover van belang)

"4.1. Het middel klaagt dat het Hof het verweer strekkende onder meer tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging wegens overschrijding van de in art. 61, eerste lid, Sv genoemde termijn van zes uren, ten onrechte althans onvoldoende gemotiveerd heeft verworpen.

4.2. De bestreden uitspraak houdt ten aanzien van het in het middel bedoelde verweer het volgende in: "De ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in zijn strafvervolging (...)
Voorts is door de raadsman aangevoerd dat verdachte in strijd met het bepaalde in artikel 61, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering 15 minuten te laat is heengezonden. Ook hierop zou - aldus de raadsman - als sanctie de niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in zijn vervolging passen, dan wel een van de overige in artikel 359a van het Wetboek van Strafvordering vermelde sancties. Het hof overweegt dienaangaande als volgt. Blijkens het proces-verbaal heeft de aanhouding van verdachte plaatsgevonden op 1 augustus 2002 om 7.15 uur te Rotterdam. Om 7.45 uur is verdachte te Rotterdam voorgeleid aan de hulpofficier van justitie aldaar. Vervolgens is verdachte na de voorgeleiding overgebracht naar de plaats van verhoor te Goirle, waar hij omstreeks 10.30 uur aankwam. Verdachte is diezelfde dag omstreeks 15.15 uur in vrijheid gesteld. Op

grond van het bepaalde in artikel 61, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering mag een verdachte - behoudens een in dit geval niet ter zake doende uitzondering - in geen geval langer dan zes uren voor het verhoor worden opgehouden. Blijkens het arrest van de Hoge Raad van 24 mei 1988, NJ 1988, 918 vangt de termijn van zes uren aan op het moment van aankomst van verdachte op de plaats van verhoor. Nu verdachte binnen de termijn van zes uren na aankomst op het politiebureau te Goirle, zijnde de plaats van verhoor, weer is heengezonden, mist het verweer feitelijke grondslag. Bovendien is niet gebleken dat het overbrengen van verdachte naar de plaats van verhoor onredelijk lang heeft geduurd. Het verweer van de raadsman wordt mitsdien verworpen.

4.3. Art. 57, eerste lid, Sv luidt: "De officier van justitie of de hulpofficier voor wie de verdachte wordt geleid (...) kan, na hem verhoord te hebben, in het belang van het onderzoek bevelen dat hij tijdens het onderzoek ter beschikking van de justitie zal blijven en daarvoor op een in het bevel aangeduide plaats in verzekering zal worden gesteld."

Art. 61, eerste lid, Sv luidt: "Indien de verdachte niet overeenkomstig artikel 57 in verzekering wordt gesteld, noch overeenkomstig artikel 60 voor de rechter-commissaris wordt geleid, wordt hij in vrijheid gesteld, tenzij hij op bevel van de officier van justitie of de hulpofficier voor wie de verdachte is geleid (...), voor ten hoogste zes uren wordt opgehouden voor onderzoek. Tijdens het ophouden voor onderzoek wordt de verdachte gehoord."

4.4. De enkele ten verweere aangevoerde omstandigheid dat de verdachte een kwartier langer dan de in art. 61, eerste lid, Sv gestelde termijn van zes uren is opgehouden voor verhoor, kan niet tot het oordeel leiden dat aan zijn recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan. Het Hof heeft het verweer daarom terecht verworpen, zodat de in het middel vervatte klachten, die zich richten tegen hetgeen het Hof ter motivering van die verwerping heeft overwogen, geen bespreking behoeven.

4.5. De Hoge Raad vindt niettemin aanleiding de door het middel aan de orde gestelde vraag op welk tijdstip de in art. 61, eerste lid, Sv genoemde termijn van zes uren een aanvang neemt, te bespreken. Uit de hiervoor onder 4.3 weergegeven wetsbepalingen volgt dat die termijn begint te lopen op het moment waarop de (hulp)officier van justitie beveelt dat de verdachte wordt opgehouden voor onderzoek als bedoeld in art. 61, eerste lid, Sv. Opmerking verdient dat de tijd die verstrijkt gedurende de overbrenging van de verdachte naar de plaats van het onderzoek, niet wordt meegeteld bij de berekening van genoemde termijn van zes uren (vgl. HR 24 mei 1988, NJ 1988, 918).

4.6. Hetgeen hiervoor onder 4.4 is overwogen brengt mee dat het middel faalt."